

Arrest

nr. 84 416 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 november 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een vierde asielaanvraag in. Op 28 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben, of althans geboren te zijn op 5 april 1980 te Kerora, Eritrea. U behoort tot de Rashaida etnie en bent moslim.

U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 16 oktober 2007, maar deed vrijwillig afstand van deze asielaanvraag op 13 november 2007.

Een tweede asielaanvraag werd door u bij de Belgische asielinstanties ingediend op 6 januari 2009 nadat u door de Britse autoriteiten werd gerepatrieerd naar België. U geeft tijdens het gehoor aan meerdere malen asiel te hebben aangevraagd in Groot-Brittannië maar telkens te zijn gerepatrieerd naar België. De Dienst Vreemdelingenzaken ging in deze echter over tot een beslissing van technische weigering op 6 maart 2009.

U diende een derde asielaanvraag in op 3 december 2009 bij de Belgische instanties, maar ook dit maal ging de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van een beslissing van technische weigering op 15 februari 2010 aangezien u niet was komen opdagen op de voorgestelde datum van gehoor.

Uiteindelijk diende u een vierde asielaanvraag in op 25 november 2011 bij de Dienst Vreemdelingenzaken nadat u nogmaals was gerepatrieerd vanuit Groot-Brittannië naar Brussel, en nadat u werd opgepakt door de Belgische politiediensten en opgesloten werd in de gevangenis te Brugge nadat u betrappt werd bij een inbraak in een wagen. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u Eritrea te hebben verlaten op 22 december 2005 nadat u problemen had met uw familie en met de Eritrese autoriteiten. U beweert tot de Rashaida etnie te behoren, een nomadische stam in Eritrea die aan veeteelt doet. U verklaart tijdens uw jeugd nooit naar school te zijn geweest en uw familie te hebben geholpen bij de veeteelt. In 2005 begon u echter een relatie met de echtgenote van uw neef. Uw familie kreeg weet van deze relatie eind 2005 en uw moeder raadde u hierop aan het dorp te verlaten waar jullie verbleven en naar een oom te gaan die aan de grens woonde met Soedan. Bij deze oom kon u enkele dagen verblijven, maar uiteindelijk zei uw oom dat het beter was dat u Eritrea zou verlaten. Jullie vernamen immers tijdens uw verblijf bij uw oom dat de Eritrese autoriteiten waren binnengevallen bij jullie familie om de jonge mannen mee te nemen voor de verplichte militaire dienst in Eritrea. Op 22 december 2005 ging u dan ook met de hulp van uw oom naar Soedan, waar u een tiental dagen zou verblijven. Uw 1 moeder kwam tijdens deze tien dagen ook naar dit Soedanese dorp, waarop jullie per vrachtwagen samen verder naar Libië trokken. In Libië zouden jullie ongeveer anderhalf jaar verblijven alvorens per boot naar Italië te reizen met de hulp van een smokkelaar. Jullie trokken per boot naar Italië, maar tijdens jullie tocht kwam de boot in problemen waardoor jullie negen dagen op zee ronddobberden. Uw moeder werd ziek en overleed tijdens deze tocht. U kwam uiteindelijk wel aan in Italië, en vervolgens reisde u verder naar België waar u in 2007 aankwam, en waar u, zoals eerder gezegd, op 16 oktober 2007 een eerste maal asiel aanvroeg bij de bevoegde instanties. In de hierop volgende jaren verklaart u meermaals naar Groot-Brittannië te zijn geweest, op aanraden van vrienden, maar u werd telkens terug naar België gerepatrieerd door de Britse autoriteiten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken, of althans in Eritrea geboren te zijn en deel uit te maken van de Rashaida etnie. U geeft aan Eritrea eind 2005 te hebben verlaten omwille van familiale problemen enerzijds, en omwille van problemen met de Eritrese autoriteiten betreffende de verplichte militaire dienst anderzijds (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties beëindigd werd nadat uzelf vrijwillig afstand had gedaan van deze asielaanvraag op 13 november 2007. Bij uw tweede en derde asielaanvraag ging de Dienst Vreemdelingenzaken telkens over tot het nemen van een beslissing van technische weigering in respectievelijk 2009 en 2010 aangezien u telkens niet kwam opdagen voor het geplande gehoor. Er kunnen bijgevolg ernstige vragen gesteld worden bij de wijze waarop uw vorige drie asielaanvragen telkens tot een einde zijn gekomen. Met name kunnen vragen gesteld worden bij de ernst en de betrokkenheid bij de door u vorige ingediende asielaanvragen bij de Belgische asielinstanties. Door enerzijds zelf afstand te doen van uw eerste asielaanvraag en anderzijds telkens niet te komen opdagen bij de geplande gehoren in het kader van uw twee hieropvolgende asielaanvragen komt de door u aangehaalde vrees voor vervolging in uw land van herkomst toch enigszins in het gedrang. Aangezien het in deze een vierde asielaanvraag betreft kan het Commissariaat-generaal er zich toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Echter, aangezien uw vorige asielaanvragen nooit ten gronde werden behandeld door de Belgische asielinstanties, zullen uw asielrelaas en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst in deze ten gronde en in zijn geheel behandeld en besproken worden.

Voorts kunnen ook enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw bewering – en zoals overigens ook blijkt uit objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier – dat u meermaals, volgens uw verklaringen zelfs tien maal, naar Groot-Brittannië bent gereisd, waarbij u dan een asielaanvraag indiende bij de Britse asielinstanties, waarop u telkens werd gerepatrieerd naar België. Hierbij is het opvallend dat u regelmatig gebruik maakte van andere geboortedata en zelfs van enigszins andere namen (zie documenten toegevoegd aan het administratief dossier). Zo blijkt uit documenten van de Britse autoriteiten dat u volgende geboortedata heeft opgegeven bij de verschillende repatriëringen: 5 april 1984 met als naam 'M.I.' (zie *laisser-passer*, UK Border Agency, dd.4 april 2009), 1 januari 1981 met als opgegeven naam 'A.A.' (zie *laisser-passer*, UK Border Agency, dd.20 januari 2010), terwijl u voor het CGVS aangeeft geboren te zijn op 5 april 1980 (zie gehoorverslag CGVS, p.2) Bijgevolg kunnen reeds enige vragen gesteld kunnen worden bij uw geloofwaardigheid, niet alleen wat betreft uw identiteit maar ook enigszins wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst die hier verder uitgebreid zullen besproken worden.

Bovenal slaagt u er tijdens het gehoor niet in uw beweerde Eritrese nationaliteit of afkomst aannemelijk te maken U beweert immers tijdens het gehoor geboren te zijn in Eritrea en er geleefd te hebben tot 22 december 2005 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Hierbij is het ten eerste opvallend dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag, maar ook in het kader van uw hieropvolgende aanvragen (zie vragenlijst CGVS, dd. 23 februari 2012, p.2, administratief dossier) aangeeft te zijn geboren in 'Rashaida' en tot een Arabische etnie te behoren. Uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt zelfs dat u zelf uw geboorteplaats heeft gewijzigd en heeft gecorrigeerd naar 'Rashaida' aangezien u blijkbaar in eerste instantie 'Retria' had opgegeven als geboorteplaats (zie vragenlijst CGVS, dd.18 oktober 2007, p.1, administratief dossier). Het is opmerkelijk dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag – net zoals bij uw tweede en derde asielaanvraag overigens – aangeeft te zijn geboren in 'Rashaida', terwijl dit hoegenaamd geen 2 Eritrese stad betreft, maar integendeel een Eritrese etnie (zie landeninformatie). Het is bovenal vreemd dat u bij deze bewering blijft tijdens de gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste drie asielaanvragen. Tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag geeft u plots wel aan tot de Rashaida etnie te behoren en in Kerora te zijn geboren (zie gehoorverslag CGVS, p.3), maar redelijkerwijze kan toch verwacht worden dat u tijdens uw vorige asielaanvragen dezelfde consequente antwoorden geeft op evidente vragen zoals over uw geboorteplaats. Het is bijgevolg vreemd te noemen dat u uw beweerde etnie en uw beweerde geboorteplaats met elkaar lijkt te verwarren in de loop van uw verschillende asielaanvragen.

Bovendien – wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt waar u dan in Eritrea woonde – antwoordt u dat u geen vast adres had en dat u samen met uw familie voortdurend rondtrok. Wanneer echter gevraagd wordt in welke regio in Eritrea u dan rondtrok, geeft u enkele namen van dorpen aan waar u zou hebben verbleven zoals 'Hadanouwa', 'Hafar' en 'Gedarif'. Het is hierbij opmerkelijk dat deze laatste stad 'Gedarif' hoegenaamd geen Eritrese maar een Soedanese stad is (zie landeninformatie). Wanneer u overigens later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd wordt in welke streek u rondtrok samen met uw familie, geeft u aan dat jullie dikwijls in een bergregio waren, maar u beweert de naam van deze bergregio niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Hierbij kan toegevoegd worden dat u tijdens het gehoor beweert dat u, op het moment dat u in 2005 problemen zou hebben gekregen met uw familie omwille van uw vermeende relatie met de echtgenote van uw neef, vanuit deze bergregio naar uw oom zou zijn gegaan in het dorp 'Hadareb'. Gevraagd welke dorpen of steden u dan bent gepasseerd om naar uw oom te gaan vanuit deze bergregio antwoordt u dat u zich slechts één dorp herinnert, met name 'Hafar' (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het is ook hierbij opmerkelijk dat u niet meer dorpen of steden kan geven die tussen deze bergregio en de plaats waar uw oom zou wonen, zouden liggen. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt of u de verschillende regio's kent in Eritrea, of de verschillende zoba's die Eritrea kent, antwoordt u dat u de hoofdstad Asmara kent, en de stad Nacfa (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u het begrip 'zoba' kent, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het begrip 'subzoba' blijkt u evenmin te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het is vreemd dat u de termen 'zoba' en 'subzoba' hoegenaamd niet blijkt te kennen, aangezien deze essentiële termen zijn in de bestuurlijke indeling van Eritrea. Eritrea is namelijk bestuurlijk en administratief ingedeeld in zes 'zoba's' die op hun beurt dan weer ingedeeld zijn in kleinere subzoba's (zie administratief dossier). Het is echter bovenal opmerkelijk dat u geen enkele naam van een dergelijke regio of 'zoba' kan geven. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of u 'Gash Barka' kent – één van de zes regio's waar overigens ook heel wat Rashaida wonen (zie landeninformatie), moet u eveneens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft aan dat het volgens u 'Tigre' is, en voegt er plotseling nogal merkwaardig aan toe dat 'zoba' de

voornaam van een vrouw is (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u verder tijdens het gehoor gevraagd wordt of 'Barentu' of 'Agordat' kent, toch twee aanzienlijke Eritrese steden (zie landeninformatie), antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u andere Eritrese etnieën kent, antwoordt u dat u Beni Hamer kent, en de Habsi, maar verder geen andere (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoeveel verschillende etnische groepen er leven in Eritrea, antwoordt u vijf of zes (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Ook uit deze laatste antwoorden blijkt uw kennis over de Eritrese samenleving wel heel erg beperkt te zijn, zelfs rekening houdend met het feit dat u nooit naar school zou zijn gegaan en analfabeet zou zijn. In Eritrea leven er in totaal immers negen etnische groepen met elk hun eigen achtergrond. Het is vreemd dat u zelfs de grootste etnische groep, met name de 'Tigrinya', niet ter sprake brengt (zie landeninformatie). U geeft wel correct aan dat de 'Beni Amer' in Eritrea leven, maar wanneer u gevraagd wordt of de 'Hedareb' kent – wat in feite een andere naam voor de 'Beni Amer' is – moet u ook hier het antwoord schuldig blijven. U beantwoordt deze vraag immers met de vraag of het een taal betreft (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U geeft wel aan dat er in Eritrea negen verschillende talen zouden gesproken worden waarvan u er enkele opsomt zoals Tigrinya en Tigre (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Opvallend is hierbij dat u de talen Tigrinya en Tigre vermeldt, maar dat – wanneer u gevraagd wordt welke etnische groepen er in Eritrea leven – u de 'Tigrinya' en de 'Tigre' onvermeld laat en slechts twee andere stammen kan opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.9), waardoor toch ernstige vragen gesteld kunnen worden bij uw kennis over de Eritrese context en maatschappij. Later tijdens het gehoor wordt u bovendien gevraagd of jullie dan hoegenaamd geen contact hadden met andere stammen in Eritrea waarop u antwoordt dat jullie enkel met andere landen contact hadden om kamelen te ruilen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vervolgens wordt u gewezen op het feit dat u eerder tijdens het gehoor het woord 'Tigre' heeft laten vallen, waarop u antwoordt dat het een taal is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd wie deze taal dan spreekt, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.11), wat zoals eerder gezegd toch hoogst merkwaardig is. Tot slot wordt u op het einde van gehoor nogmaals gevraagd waar de 'Rashaida' dan voornamelijk wonen in Eritrea, waarop u verklaart dat ze in de regio wonen die u al eerder vermeld heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd welke regio, herhaalt u nogmaals dat het om een bergregio gaat zonder de naam van deze regio te vernoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat uw kennis over Eritrea en de Eritrese samenleving wel heel erg beperkt is zodat uw beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst niet geloofwaardig zijn.

Verder kan opgemerkt worden dat uw kennis over de militaire dienst(plicht) in Eritrea – toch één van de aanleidingen van uw vlucht uit Eritrea aldus uw verklaringen tijdens het gehoor – eveneens erg beperkt is. U verklaart tijdens het gehoor dat eind 2005, toen u bij uw oom verbleef die dichtbij de Soedanese grens woonde, Eritrese militairen een inval zouden hebben gedaan in het dorp waar uw familie zou verbleven hebben, en dat bij deze inval alle jonge mannen zouden zijn meegenomen in het kader van de verplichte militaire dienst. Gevraagd of het de eerste maal was dat Eritrese militairen een dergelijke inval uitvoerden, antwoordt u dat ze geen oproepingen stuurden maar dat ze soms op een bruuske manier invallen deden om mensen te arresteren (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegt eraan toe dat het ervoor reeds gebeurd was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd of u dan nooit was meegenomen door Eritrese militairen, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd wat u weet over de militaire dienstplicht, antwoordt u dat ze de mensen komen halen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoelang de militaire dienst duurt, antwoordt u dat u er geen informatie over heeft, maar dat de meesten ofwel niet terugkomen, ofwel gehandicapt terugkomen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Eerder tijdens het gehoor verklaarde u overigens dat uw twee broers eveneens zouden zijn opgeroepen voor de militaire dienstplicht, in 1991 of 1992, en dat u ze daarna nooit meer heeft gezien (zie gehoorverslag CGVS, p.4), terwijl u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geen broers of zussen te hebben (zie vragenlijst CGVS, dd. 23 februari 2012, p. 3, zie administratief dossier). Gevraagd waar de militaire opleidingen plaatsvinden, antwoordt u correct dat die in Sawa plaatsvinden, maar wanneer u vervolgens gevraagd wordt waar Sawa is gesitueerd, antwoordt u dat het in de hoofdstad moet zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8), wat hoegenaamd niet het geval is. Sawa ligt immers in het noordwesten van Eritrea dichtbij de Soedanese grens in een regio waar ook heel wat Rashaida wonen (zie landeninformatie). Gevraagd of de militaire dienst verplicht is in Eritrea, antwoordt u van wel, maar voegt u eraan toe dat ze enkel voor jonge mannen is verplicht (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de Eritrese militaire dienst inderdaad verplicht is, maar niet enkel voor mannen. Ook vrouwen worden verplicht opgeroepen voor de militaire dienst vanaf de leeftijd van 18 jaar, of nadat de twaalfde graad op school werd beëindigd (zie landeninformatie). Deze militaire dienstplicht is in de praktijk zelfs

ongelimiteerd (zie landeninformatie). Uw kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea is bijgevolg erg beperkt te noemen in het licht van uw verklaring dat u Eritrea ontvlucht zou zijn omwille van deze dienstplicht en eveneens in het licht van objectieve informatie die zegt dat Eritrea één van de meest gemilitariseerde landen ter wereld is gezien de de facto militaire dienstplicht van onbepaalde duur en gezien de massale rekrutering van jongeren, zowel mannen als vrouwen, in het kader van deze dienstplicht, waardoor vele jongeren aan deze dienstplicht trachten te ontsnappen.

Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook geconcludeerd worden dat u er tijdens het gehoor voor het CGVS hoegenaamd niet in slaagt uw beweerde Eritrese afkomst en nationaliteit aannemelijk te maken, zodat eveneens geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u in Eritrea situeert. Wat uw beweerde familiale problemen betreft, kan bovendien vermeld worden dat het problemen betreffen die niet onder de criteria van de Conventie van Genève vallen (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt dat een familieprobleem - namelijk een twist met uw familie nadat aan het licht zou zijn gekomen dat u een relatie had met de echtgenote van uw neef – mede aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Eritrea. Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon kunnen niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming in de zin van de Geneefse conventie. Bovendien kan ook aan de ernst van deze problemen getwijfeld worden gezien bovenstaande opmerkingen in verband met uw betrokkenheid bij uw eerdere asielaanvragen en de twijfels met betrekking tot uw herkomst en identiteit.

Tot slot kan nog vermeld worden dat u geen documenten voorlegt ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit, noch ter staving van uw asielrelaas. Hierbij kan bovendien nog opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor voor het CGVS aanhaalt dat u nooit enige identiteitskaart heeft gehad in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.5), wat opmerkelijk is aangezien in Eritrea een verplichting geldt voor iedereen vanaf de leeftijd van 18 jaar in het bezit te zijn van een identiteitskaart, de zogenaamde ‘domestic identity card’ die enkel geldig is in Eritrea zelf (zie landeninformatie).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de volgende middelen in:

“Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting”.

2.3. Verweerder wijst er terecht op dat de bestreden beslissing genomen werd *“op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren of toe te kennen.”* De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist derhalve juridische grondslag.

2.4. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van Eritrea. Hij steunt zijn asielaanvraag enerzijds op een vrees voor zijn familie, die hem zouden viseren omdat hij een relatie begon met de echtgenote van zijn neef, en anderzijds op een vrees voor de Eritrese autoriteiten, die van hem zouden dwingen zijn dienstplicht te vervullen.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoeker legt geen documenten neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Dit klemmt temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat de burgers in Eritrea allerhande documenten uitgereikt krijgen, waaronder een *“Domestic identity card”*. Verzoeker beweert *“in Eritrea wordt iedereen verplicht vanaf de leeftijd van 18 jaar een geldige identiteitskaart te hebben. Dat betekent niet dat iedereen in de praktijk deze kaart ook heeft, laat staan bij zich heeft”* maar laat na dit te objectiveren. Daarenboven licht hij niet toe waarom hij in tegenstelling tot de andere Eritreeërs geen identiteitsdocumenten behoefde *“Is het niet verplicht in Eritrea om een ID kaart te hebben? Ik weet het niet, ik had er geen”* (gehoorverslag CGVS, p.5). Verzoeker staft evenmin zijn reisweg via Soedan, Libië en Italië naar België, noch adstrueert hij zijn verblijf in Libië van *“een jaar en enkele maanden”* (gehoorverslag CGVS, p.5).

3.4. Aangezien verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit en afkomst de kern uitmaken van zijn asielaanvraag en hij deze niet staft aan de hand van documenten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zijn verklaringen op dit punt wel kunnen overtuigen. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker opvallend onbekend is met de Eritrese samenleving en zijn verklaringen geen band met of verblijf in Eritrea kunnen aantonen.

3.4.1. Verzoeker voert aan dat hij *“nooit naar school”* is geweest en *“ook analfabeet”* is. Hij *“heeft dus geen ervaring met documenten of papieren die enige waarde hebben”, “ook geen oriëntatiegevoel of aanleg om aardrijkskundige gegevens te onthouden of zich visueel voor te stellen”* en *“gaat af op wat zijn geheugen hem vertelt over zijn kinderjaren”*. Het *“enige dat verzoeker ooit gekend heeft is werken in de veeteelt”,* hij *“behoorde bovendien tot een groep die regelmatig rondtrok”* en *“Het enige dat hij weet is door uit eigen ervaring rond te trekken of door te luisteren naar de mensen in zijn naaste omgeving. Het is niet zo dat kranten bedeed werden, of tv gekeken wordt, waardoor hij een duidelijk beeld geschetst krijgt van zijn land, of laat staan van de wereld”*.

3.4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de hiaten in zijn verklaringen betrekking hebben op elementaire gegevens uit zijn directe leefomgeving, en men geenszins naar school moet gaan, geletterd moet zijn en toegang moet hebben tot de media om hiervan kennis te hebben. Voor zover verzoeker geboren werd in Eritrea, er zijn hele leven tot zijn vertrek op 25-jarige leeftijd *“behoorde (...) tot een groep die regelmatig rondtrok”* kan net verwacht worden dat hij een oriëntatievermogen heeft, minstens bekend is met de omgeving. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker de naam niet kent van de regio waarin hij rondtrok, geheel onbekend is met de bestuurlijke indeling in Eritrea, en zelfs geen eenduidige verklaringen aflegt over zijn geboorteplaats. Voorts is het hoogst merkwaardig dat hij, gevraagd naar namen van Eritrese dorpen, spontaan namen van Soedanese dorpen opnoemt (zie gehoorverslag CGVS p.8 en landeninformatie) en amper Eritrese dorpen kent, waaruit de Raad slechts kan afleiden dat verzoeker die niet bekend is met Eritrea, wel spontaan over Soedan spreekt. Ook verzoekers onbekendheid met niet enkel de dienstplicht in Eritrea, de oorlog en de onafhankelijkheid van Eritrea maar ook met feestdagen of bijzondere gebeurtenissen die nochtans alle Eritreeërs rechtstreeks aanbelangen, wijst er verder op dat verzoeker geen voeling heeft met de Eritrese maatschappij, noch interesse hierin vertoont. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker afkomstig is uit Eritrea.

3.4.3. Verzoeker voert aan dat hij lijdt *“aan een geheugenstoornis”* die *“kan voortvloeien uit het feit dat hij epilepsie heeft, maar dat staat niet noodzakelijk vast”*. Bovendien staat verzoeker *“momenteel onder stress, en mede door zijn ziekte, lijkt hij moeilijkheden te ondervinden zich te kunnen concentreren en zich te oriënteren in tijd en ruimte.”* Tenslotte wijst verzoeker erop dat hij *“heeft geen contact meer met familie of vrienden van toen. Zijn moeder is overigens gestorven toen zij samen met hem het land probeerde te ontvluchten, Bijgevolg is hij ook niet in de mogelijkheid om informatie over zijn verleden aan hen op te vragen.”*

3.4.4. Verzoeker laat echter na een medisch attest neer te leggen waaruit kan blijken dat hij aan epilepsie lijdt. Verzoeker geeft zelf toe dat een oorzakelijk verband tussen epilepsie en problemen met het geheugen *“niet noodzakelijk vast”* staat. Er zijn evenmin elementen aangevoerd waaruit kan blijken dat epilepsie een impact heeft op de werking van het geheugen, laat staan tot gevolg heeft dat men geen kennis meer heeft van basale gegevens uit de eigen dagelijkse leefomgeving. Verder blijkt uit het dossier dat verzoeker op het CGVS weliswaar wees op *“gezondheidsproblemen”*, doch stelde dat deze voornamelijk te wijten waren aan zijn nefaste leefomstandigheden in België en zijn problemen met de Belgische autoriteiten. Hij wees er tevens op dat hij lijdt aan epilepsie maar verklaarde uitdrukkelijk *“ik ben geestelijk wel gezond”* en *“Gelukkig ben ik nu wel in staat te antwoorden”* (gehoorverslag CGVS, p.10). Pas in het verzoekschrift voert verzoeker voor het eerst aan dat de talrijke hiaten in zijn verklaringen te wijten zouden zijn aan het feit dat hij op het CGVS omwille van zijn epilepsie kampte met geheugen- en concentratieproblemen, doch beperkt zich dienaangaande tot boude, ongestaafde beweringen. Aldus kan verzoeker de vastgestelde onwetendheden echter bezwaarlijk vergoelijken.

3.4.5. Waar verzoeker stelt dat hij *“onder stress staat”* benadrukt de Raad dat op elke kandidaat-vluchteling de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De

beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker gestresseerd was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS, 5 januari 2007, nr. 166.377). Ten slotte kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers beweerde problemen met zijn gezondheid en zijn geheugen en gebrek aan stressbestendigheid, hem niet belemmerden om naar Europa te reizen en zelfs na aankomst in een veilig land, België, vele pogingen te ondernemen om illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en zich tevens in te laten met allerlei criminele activiteiten. Verzoekers profiel laat dan ook toe te verwachten dat hij deze directe en nuttige kennis kan aantonen die hij ook voor zijn migratie heeft aangewend. Dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn familie kan zijn nalaten om zich dienaangaande te informeren bezwaarlijk vergoelijken nu dit geheel aan hemzelf gelegen is.

3.4.6. Ten slotte en niet in het minst, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers handelwijze in het kader van zijn vroegere asielprocedures, de bewuste pogingen om de asielinstanties te misleiden met valse identiteitsgegevens haaks staan op een nood aan bescherming. Evenmin kan enige vrees voor vervolging blijken wanneer verzoeker in het kader van zijn eerste asielprocedure vrijwillig afstand deed van zijn asielprocedure en hij, zowel bij zijn tweede als zijn derde asielaanvraag, geen inspanning deed om zich aan te bieden wanneer hem de kans wordt geboden zijn nood aan bescherming toe te lichten.

3.4.7. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit komt klaarblijkelijk bedrieglijk voor. Verzoekers beweerde vrees voor de dienstplicht in Eritrea en de voorgehouden problemen omwille van een relatie met de echtgenote van een neef, hebben derhalve geen objectieve grond. De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst in dit verband op de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker voert aan *“Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324). (...) De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).”*

4.2. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk een persoon al dan niet erkennen als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld. Verder benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend

over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK